

Dotaknil se je komaj male tolste ročice in čela, nato se je okrenil.

„Take so ženské! Otroka ima, ki bi dala življenje zanj, pa ne misli na drugega nego na njegovo smrt. Izbijte si iz glave take misli, pa bo otrok zdrav! Zbogom!“

Zdravnik je šel, poslovila se je tudi teta. V sobi pa je ostala bojazen, zmerom bolj zatohla in težka je bila in komaj je še dihala srce pod njeno težo.

„O, zakaj sem klicala tega človeka! Saj ne razume ničesar; še pogledal ni otroka! Zato ker spi, da je zdrava! Tudi bolniki spe in videla sem otroka, ki je spal še nekaj ur pred smrtjo . . . Da bi bil že dan!“

(Konec prih.)



Pod jesen.

Minilo . . . In črez jesensko plan
so zapihale sape ledene
in zadnja je zrna položil seljak
v krilo zemlje blagoslovljene . . .

S pogledom tožnim sem v daljavo zrl . . .
velo listje je v gajih šumelo;
nad poljanami slutnje so težke šle . . .
ah, odeva že krilo jih belo.

S pogledom tožnim sem v daljo zrl . . .
in zdelo se mi je: v daljave
izgubljal mladosti se moje je duh,
v brezzvezdne, meglene višave.

Na ustnih igral se mu grenek smehlaj,
ko sam samcat je šel črez planjave,
snel z glave ljubezni si venec je vel —
in izginil v brezzvezdne višave.

Vekoslav Spindler.